

Arrest

nr. 273 754 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat B. BUYLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker stelt reeds meer dan 20 jaar in België te verblijven.

1.2. Verzoeker diende op 19 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 december 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 17 januari 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.08.2020 werd ingediend en op datum van 01.12.2021 werd geactualiseerd door :

A.(…), C.(…) (geen RR.)

Geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals blijkt uit onderstaande.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij vijf jaar gehuwd zou zijn geweest met een Belgische onderdane, dat zij een gemeenschappelijk huishouden voerden, dat zij onder één dak leefden en afhankelijk van elkaar waren. De echtscheiding zou uitgesproken zijn in 2010. Echter, we stellen vast dat dit huwelijk niet erkend werd door België waardoor betrokkene zich er dan ook niet nuttig op kan beroepen. Het parket van de Procureur des Konings te Brussel gaf namelijk op 02.02.2010 een negatief advies omdat het in casu duidelijk om een schijnhuwelijk ging, nadat er reeds eerder een negatief advies werd gegeven in april 2018. Uit dit advies blijkt bovendien dat betrokkenen in werkelijkheid niet samenwoonden en dat mijnheer nooit gezien werd op het adres van zijn echtgenote, die bekend stond om er alleen te wonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst na een verblijf van meer dan twintig jaar een schending zou uitmaken van zijn recht op een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Zowel zijn persoonlijke, economische en sociale netwerk zou deel uitmaken van zijn privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het feit dat een groot deel van zijn familie legaal in België zou verblijven. Echter, betrokkene legt slechts één verklaring voor van een vermeend familielid, met name zijn oom. Betrokkene toont op geen enkele wijze de verwantschapsbanden aan, het gaat om een loutere bewering. Hij woont niet samen met dit familielid noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van dit familielid. Het administratief dossier bevat slechts één aanwijzing dat er nog andere familieleden van betrokkene in België verblijven, met name een andere paternale oom, maar hiervan maakt betrokkene zelf geen melding. Evenmin worden er stukken voorgelegd die op dit familielid betrekking hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair

verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden, opgebouwd tijdens een vermeend lang verblijf van twintig jaar, slechts acht getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verklaringen spreken zich uit over zijn integratie en verblijfsduur, er blijkt niet uit dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren.

De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko daar hij de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst, rekening houdend met de vaststelling dat hij slechts één werkbelofte voorlegt en acht getuigenverklaringen om zijn integratie gedurende zijn verblijf van meer dan twintig jaar te staven. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt en geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien ze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het

herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan twintig jaar in België zou verblijven, dat hij hier volledig verankerd zou zijn, dat hij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat zijn toekomstperspectieven in België zouden leggen, dat hij op twintigjarige leeftijd naar België gekomen zou zijn, dat hij zeer werkbereid zou zijn, dat hij vloeiend Frans zou spreken waardoor hij zonder enig probleem snel werk zou kunnen vinden, dat hij een rijk sociaal leven en een uitgebreide vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier duurzame sociale contacten opgebouwd zou hebben, dat hij ook behoorlijk Nederlands zou verstaan en spreken, dat zijn integratie onbetwistbaar zou zijn gezien zijn lange verblijf, dat hij het centrum van zijn belangen in België zou hebben, dat hij in goede gezondheid zou verkeren, dat hij één werkbelofte voorlegt evenals acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het gelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overnacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Op basis van vernielde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Eerste onderdeel,

In essentie schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel op zich, minstens het redelijkheidsbeginsel gekoppeld aan de verplichting om bij beoordeling het proportionaliteitsbeginsel in aanmerking te nemen.

Het gaat om een persoon die sinds ruim 21 jaar in België is. Hij was toen 21 jaar. Hij verblijft even lang in België als in Marokko.

Minstens diende de beslissing het geheel van omstandigheden die door verzoeker als buitengewoon werden opgeworpen, te overwegen; in die zin diende minstens de combinatie van het lange verblijf in

België met de lange periodes van getolereerd verblijf (ondermeer aanvraag 9bis van 17.11.2009 waarover pas een beslissing op 4.12.2013; idem van 23.11.2014 beslissing 28.7.2016; huidige aanvraag van 19.8.2020 met beslissing 9.12.2021; alles samen zeven jaar), zijn integratie (zie verder) en zijn gebrek aan contacten in Marokko, in overweging te worden genomen, bij de beoordeling of het voor verzoeker nog als redelijk te beschouwen was dat hij de verplichting zou worden opgelegd de aanvraag in Marokko te gaan doen.

In die zin is de beslissing niet zorgvuldig, minstens schendt zij de motiveringsverplichting.

Er is in dit kader alleszins geen proportionaliteitsafweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische staat. Het woord proportionaliteit komt niet in de beslissing voor. De beslissing bevat uitsluitend motieven ten nadele van verzoeker maar deze motieven worden op geen enkele wijze op proportionele wijze afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds verzoeker.

De beoordeling van buitengewone omstandigheden behelst een oordeel over alle omstandigheden 'die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' (zie geciteerde rechtspraak Raad van State). Niet alle omstandigheden, minstens niet het geheel van de omstandigheden in hun samenhang, minstens niet de subjectieve, zijn overwogen.

Tweede onderdeel,

De concrete motivering van de bestreden beslissing is op diverse punten niet afdoende.

-Er wordt gesteld dat verzoeker zich beroept op vijfjaar huwelijk met een Belgische onderdane, maar dat het huwelijk niet erkend werd in België.

Het is een objectief gegeven dat verzoeker van 2005 tot 2010 gehuwd was met een Belgische onderdane. Verzoeker heeft steeds betwist dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Het huwelijk werd in België niet erkend door het negatief advies van de Procureur des Konings te Brussel van 2.2.2010. Verzoeker heeft hier geen verweer tegen ingediend omdat het huwelijk toen niet meer stand hield en hij kort erna gescheiden is. Maar dit belet niet dat het om een effectief en reëel huwelijk in hoofde van verzoeker ging.

-Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker geen banden meer zou hebben met Marokko.

Dit is een loutere bewering in de motivering die geen materiële grondslag heeft. Sedert 2001 heeft verzoeker België niet meer verlaten. Het is bijgevolg logisch dat hij geen contacten meer heeft in Marokko die hem zouden toelaten om een periode van enkele maanden, vereist om daar de aanvraag te doen, in dat land te verblijven.

Verzoekers heeft overigens twee ooms, twee broers van zijn vader, in België, die beiden de Belgische nationaliteit hebben. Zijn oom Ali heeft een verklaring afgelegd. In die zin zijn de nauwe contacten met familie te situeren in België en dit reeds in de periode van de voorbije twintig jaar.

Derde onderdeel,

Wat betreft artikel 8 EVRM

Verzoeker heeft in de aanvraag op zeer uitgebreide wijze (zie ook feitelijk gedeelte) gewezen op artikel 8 EVRM en de concrete invulling ervan, als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing maakt melding van artikel 8 EVRM in de motiveringen van de laatste alinea op pagina 1 die doorloopt op pagina 2.

De motivering van de beslissing bevat hoofdzakelijk de stereotiepe verwijzingen naar rechtspraak.

Wat de concrete motivering betreft stelt de beslissing dat er slechts één verklaring van een oom wordt neergelegd en de afhankelijkheid niet zou aangetoond zijn. Ook zou uit de acht getuigenverklaringen niet blijken dat hij een sociaal netwerk heeft in België die van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar Marokko een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De verklaringen zouden het hebben over de integratie en verblijfsduur, maar zouden geen hechte persoonlijke banden aanduiden.

Dit zijn in de lange motiveringsparagraaf de enige concrete motieven.

2.

Ten overvloede wijst verzoeker op de invulling door de rechtspraak van de wijze waarop artikel 8 EVRM in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf dient beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020:

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voomoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: ...

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden

met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschenningswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yigit/Turkije (GK)*, § 93).

Ook wat betreft de fair balance toets met betrekking tot artikel 8 EVRM is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Een faire balance toets heeft twee componenten: 1. faire, eerlijk, en afgewogen; 2. Het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, *Niemietz t. Duitsland*, § 29. Er is in de beslissing geen overweging opgenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM; ook de elementen van proportionaliteit en faire balance toets en zorgvuldigheid ontbreken logischerwijze bij gebrek aan motivering.

3.

Het moet in eerste instantie gaan om de beoordeling van het privéleven in België, en verzoeker situeerde zijn aanvraag ook in die context. Het gaat uiteraard om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een lange periode is uitgebouwd. Op dat punt diende de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de staat te geschieden. De geciteerde motieven doen dit niet. Het begrip proportionaliteit komt niet voor in de beslissing.

De bestreden beslissing herleidt de beoordeling van artikel 8 EVRM in essentie tot het gezinsleven, terwijl het ganse privéleven diende beoordeeld te worden.

De neergelegde getuigenverklaringen worden bovendien feitelijk onjuist beoordeeld. Zoals uit die verklaringen blijkt. Zij zijn mimer dan pure integratie of lang verblijf. Zo stelt de verklaring van M. M. dat verzoeker 'un bon élément (is) dans notre société'; de verklaring van A. E. stelt dat hij in die finna kan werken als monteur en HVAC; de verklaring van G. stelt dat verzoeker 'un bon citoyen' is; de verklaring van M. stelt dat verzoeker 'un comportement exemplaire' heeft; de verklaring van I. stelt dat verzoeker 'couramment français' spreekt en 'se débrouille pour vivre de ses propres moyens'; de verklaring van F. stelt dat verzoeker mooie morele kwaliteiten heeft; zijn oom A. stelt dat hij alle vertrouwen heeft in verzoeker en dat deze een goed persoon is; enz....

De verklaringen bevestigen allen dat zij verzoeker reeds lange tijd kennen, maar gaan veel verder in al hun nuances dan de beslissing stelt. Het gegeven dat de beslissing stelt dat het 'slechts' om acht verklaringen gaat miskent de kwalitatieve inhoud van de verklaringen. Dit motief is niet afdoende: acht verklaringen zijn niet te verwaarlozen. Ten onrechte stelt de beslissing dat de verklaringen niet zou wijzen op een netwerk van sociale banden en dat deze zich enkel zouden uitspreken over integratie en verblijfsduur. De verklaringen spreken zich over veel meer uit, en ondermeer over de moraliteit van verzoeker en over zijn mogelijkheden om te werken en in eigen onderhoud te voorzien. Ook de verklaring van zijn oom Ali is op dit punt veelzeggend en wijst (buiten het privéleven) ook op het gegeven dat verzoeker in België directe familiale bindingen heeft.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM op zich, alleszins in samenlezing met het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, en de motiveringsplicht daar de stukken niet op een correcte wijze worden beoordeeld.

Vierde onderdeel,

Lang verblijf en integratie als autonome elementen om buitengewone omstandigheden te weerhouden. Integratie is een voldoende reden om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. (Dirk De Bruyn e.a. "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, 2017,490-492).

De bestreden beslissing geeft in de eerste en tweede paragraaf van de derde bladzijde een opsomming van de elementen van integratie om dan te stellen dat deze niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, daar zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Dit is in strijd met de heersende rechtspraak.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak (...) en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden en die in casu toepassing vindt zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat dit voor hem zeker het geval is, minstens omwille van zijn zeer lang verblijf in België.

Arrêt CCE n° 257 290:

3. 1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués

pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé.

Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins

tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vernielde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing zelf expliciet stelt.

Vijfde onderdeel,

Schending artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG

1.

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vernield als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat de Richtlijn reeds in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis. De motivering is dan ook dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, zoals blijkt uit onderstaande.

2.

Vernield artikel is niet opgenomen in artikel 9bis vreemdelingenwet.

Het moet vernield worden dat de beslissingen van verwerende partij op dit punt creatief zijn, in die zin dat de ene keer gesteld wordt dat het artikel is opgenomen in 9bis, en de andere keer dat de Richtlijn niet van toepassing is daar het enkel zou gaan over terugkeersituaties.

Maar geen van beide motieven gaan op.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor gegrondheid of ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in artikel 9bis vreemdelingenwet. Alleszins kan niet gesteld worden dat artikel 9bis vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 6.4. van de Richtlijn.

(...)"

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verzuimt immers om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM en het erin vervatte discriminatieverbod of het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 augustus 2020 volgende buitengewone omstandigheden inriep:

“c) Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken
Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.
De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.
De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).
Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Langdurig verblijf op het Belgische grondgebied

Verzoeker verblijft sinds 2000 op Belgisch grondgebied.

Gedurende zijn verblijf in België heeft verzoeker meerdere pogingen gedaan om een verblijfsvergunning te bekomen.

Verzoeker is vijf jaar lang gehuwd geweest met een Belgische, het huwelijk werd voltrokken in Marokko in 2005. Verzoeker en zijn echtgenote voerden een gemeenschappelijk huishouden, leefden onder één dak en waren afhankelijk van elkaar. Ondanks alle inspanningen en juiste intenties van verzoeker is het huwelijk nooit erkend in België. Er zou sprake zijn geweest van een schijnhuwelijk en er volgde een beslissing weigering erkenning.

Dat er geenszins sprake was van een schijnhuwelijk blijkt uit het feit dat het huwelijk vijfjaar stand heeft gehouden. Verzoeker scheidde in 2010.

Verzoeker heeft op 17.11.2009 een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9bis ingediend welke niet in overweging is genomen. Op 27.10.2010 zou uit controle zijn gebleken dat verzoeker niet op het opgegeven adres woonachtig was. Verzoeker merkt op dat uit een politie-attest dd.14.04.2009 al is gebleken dat hij wel degelijk op dat toenmalige adres woonde

Bovendien wijst verzoeker er nadrukkelijk op dat de beslissing tot niet inoverwegingneming pas is genomen op 04.12.2013, dit is meer dan vier jaar na het indienen van de aanvraag op 17.11.2009.

Verzoeker diende eveneens een verzoek op basis van artikel 9bis in op 23.11.2014 en op 24.10.2016 bij de Burgemeester van Sint-Gillis. Voor verzoeker is het niet duidelijk wat er precies met deze aanvragen is gebeurd.

Met betrekking tot de eerste aanvraag (stuk 2) schreef de raadsman van verzoeker DVZ Brussel aan. Bleek dat de aanvraag nooit aan Brussel werd overgemaakt. De raadsman schreef de burgemeester van Sint-Gillis verschillende keren aan, maar zonder gevolg.

Verzoeker ontving een beslissing tot niet in overwegingname gedateerd op 28.07.2016. Hierin wordt verwezen naar een aanvraag van 15.03.2016. Verzoeker weet niet over welke aanvraag dit gaat.

Woonstonderzoek bij de aanvraag van 24.10.2016 zou volgens Sint-Gillis negatief zijn geweest. De aanvraag werd vermoedelijk niet in overweging genomen. De raadsman van verzoeker schreef ook hier de burgemeester van Sint-Gillis verschillende keren aan, maar zonder gevolg (stuk 3).

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker gedurende de lange tijd dat hij op Belgisch grondgebied verblijft eigenlijk continue actie heeft ondernomen om zijn verblijf te baseren op een legale titel.

Verzoeker stelt dat zijn verblijfsduur in België mee in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker verblijft sinds 2000 onafgebroken op het Belgische grondgebied en inmiddels dus 20 jaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken zou het belang van deze verblijfsduur eventueel kunnen minimaliseren door o.a. te stellen dat verzoeker wist dat zijn verblijf tijdens verschillende verblijfsprocedures slechts voorlopig was en dat een zekere behandelingsperiode ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Echter, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest 178 496 (28 november 2016) over deze redenering reeds dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of "verantwoordelijk is" voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan deze duurtijd zelf. De Raad hecht een absoluut belang aan de verblijfsduur van de verzoekende partij in kwestie en het feit dat deze een belangrijke hinderpaal kan vormen of het voor de verzoekende partij zelfs onmogelijk kan maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Kortom stelt de Raad het volgende (eigen onderlijning):

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kon uitmaken.

[De Dienst Vreemdelingenzaken] gaat hier schijnbaar aan voorbij.

Het feit dat verzoeker reeds ruim 20 jaar in België verblijft, en dat hij zelf gedurende die tijd een hecht en solide persoonlijk netwerk opbouwde, mag dus op geen enkele manier worden gebagatelliseerd. Een verblijfsduur in België van maar liefst 20 jaar kan onmogelijk als irrelevant aan de kant worden geschoven en moet wel degelijk worden gezien als een buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 EVRM

Verzoeker wijst er verder op dat een terugkeer naar zijn land van herkomst na een verblijf van meer dan 20 jaar op het Belgische grondgebied, in zijn specifieke situatie, een schending zou uitmaken van het recht op privéleven zoals gewaarborgd in art. 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een privé- en familieleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te ontwikkelen en te onderhouden, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook 'zakelijke' contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

Eigen vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen.

Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

Kortom, het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit.

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Zijn bijzondere banden met België en de intense sociale relaties die hij hier heeft opgebouwd maken volgens de Raad van State zijn 'privéleven' uit in de zin van artikel 8 EVRM (zie RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot).

De integratie en verankering die is opgebouwd tijdens het verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied is in casu dermate dat ze een bijzondere omstandigheid vormt. Verzoeker heeft geen belangen meer in Marokko. Hij is volledig verankerd in België. Hij heeft zijn privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België. Dit staat in casu buiten kijf daar verzoeker op twintigjarige leeftijd naar België kwam. Verzoeker heeft de helft van zijn leven in België doorgebracht.

Verzoeker heeft een uitgebreide vrienden- en kenniskring opgebouwd en heeft zijn toekomstperspectieven in België. Dit blijkt ook uit de vele en lovende verklaringen van familie, vrienden en kennissen die zijn bijgevoegd in de stukken (stuk 5-12).

Verzoeker heeft ook hier zijn professionele toekomstperspectieven. Dit wordt bevestigd door de werkbepoefte die verzoeker bij deze aanvraag voegt (stuk 4).

Verzoeker heeft ook enkele familieleden in België met legaal verblijf. Een verklaring van zijn nonkel wordt bij deze aanvraag gevoegd (stuk 11).

Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld. Bij die redelijke overweging dient ook de proportionaliteit in acht te worden genomen; het is buiten proportie om van verzoeker te vragen dat hij de aanvraag in Marokko zou doen, dit na een verblijf van ruim 20 jaar op het Belgische grondgebied en rekening houdend met het feit dat hij zijn privéleven (en zelfs bredere familieleden) hier heeft; alleszins is dit bij afweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk.

Verzoeker verplichten de aanvraag in Marokko te doen is bijgevolg in strijd met artikel 8 EVRM.

In rekening brengen van het geheel van omstandigheden

Voor het overige wenst verzoeker nog te wijzen op het feit dat de ontvankelijkheid en het voorhanden zijn van 'buitengewone omstandigheden' als 'geheel' moeten worden beschouwd en geëvalueerd. In geen geval mag het volstaan om de hierboven aangehaalde omstandigheden afzonderlijk te bekijken, zonder daarnaast ook het cumulatieve geheel van die factoren te beoordelen.

Verzoeker verblijft inmiddels meer dan 20 jaar in België, de helft van zijn leven. Hij heeft zich hier als jongvolwassene verder ontplooid. Hij heeft zijn privéleven onmiskenbaar in België alwaar ook een groot deel van zijn familie legaal verblijft.

Het zou volgens verzoeker elke grens van evenredigheid voorbijgaan, indien hij zou worden verplicht om een aanvraag 9bis te gaan indienen in Marokko, en dat om louter procedurele/administratieve redenen. Bijgevolg zou het niet erkennen van bovenstaande buitengewone omstandigheden een flagrante schending van het evenredigheidsbeginsel vormen.

Er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig. Dat de aanvraag derhalve ontvankelijk is."

2.10. Zoals verzoeker terecht stelt in zijn middel, dienen de buitengewone omstandigheden te worden opgevat als 'omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen'. Verzoeker toont in zijn middel echter niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde door hem ingeroepen 'buitengewone omstandigheden' buiten beschouwing zou hebben gelaten.

2.11. In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij reeds lang in België verblijft, waarvan volgens hem een periode van 7 jaar in "getolereerd verblijf". Verzoeker wijst ook op zijn gebrek aan contacten met Marokko en meent dat in de beslissing geen proportionaliteitsafweging wordt gemaakt, maar hij slaagt er niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weelleggen dat "(h)et louter langdurig verblijf in een land (...) niet aan(toont) waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland". Het gegeven dat verzoeker langdurig in België heeft verbleven, wordt niet betwist, maar verzoeker verzuimt zowel in zijn initiële aanvraag als in zijn verzoekschrift om te verhelderen op welke wijze dit de indiening van de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging zou bemoeilijken of onmogelijk maken. Er kan immers slechts zinvol een afweging worden gemaakt tussen de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden en de belangen van de Belgische staat indien bijvoorbeeld aannemelijk wordt gemaakt dat "de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld", zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

2.12. Verzoeker gaat in zijn tweede middelonderdeel in op zijn huwelijk, waarbij hij beweert dat het om een effectief en reëel huwelijk zou gaan. De beweringen van verzoeker doen evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zijn huwelijk door de Belgische autoriteiten niet werd erkend. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat het parket van Brussel tot tweemaal toe negatief advies gaf betreffende de registratie van verzoekers huwelijk. Bovendien wordt, in weerwil van verzoekers beweringen, aangegeven "dat betrokkenen in werkelijkheid niet samenwoonden en dat mijnheer nooit gezien werd op het adres van zijn echtgenote, die bekend stond om er alleen te wonen". Verzoeker toont niet aan dat hij de negatieve adviezen van het parket zou hebben aangevochten waardoor deze definitief zijn. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad dus vast dat verzoeker zich niet nuttig op dit 'huwelijk' kan beroepen en dit schijnhuwelijk onmogelijk als een 'buitengewone omstandigheid' kan worden aanvaard.

2.13. Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot

machting tot verblijf”, stelt verzoeker dat dit een loutere bewering betreft. Verzoeker levert evenwel geen enkel begin van bewijs van het feit dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst, net zo min als hij nauwe banden bewijst met familielieden die zich desgevallend in België zouden bevinden. In de beslissing wordt bovendien onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad gesteld dat een langdurig verblijf in het buitenland, *in casu* België, “niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020)”. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de beperkte bindingen met zijn land van herkomst niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

2.14. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent onder andere het volgende overwogen:

*“De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”*

Meer in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gewezen op de rechtspraak van het EHRM betreffende het gezins- en familieleven waarin wordt benadrukt dat “relaties tussen volwassenen niet

noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36)".

In zijn middel betoogt verzoeker dat de door hem neergelegde getuigenverklaringen onjuist zouden zijn beoordeeld. Nochtans weerlegt verzoeker nergens de overweging uit de beslissing dat de verwantschapsband met zijn oom, die een verklaring zou hebben opgesteld, niet wordt aangetoond, zodat het enkel om een vermeend familielid gaat. Daarenboven weerlegt verzoeker evenmin dat er ten aanzien van dit beweerde familielid geen *"bijkomende elementen van afhankelijkheid"* aannemelijk worden gemaakt. Tenslotte heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een onderzoek gevoerd naar de elementen waarover hij reeds beschikte en het volgende vastgesteld: *"Het administratief dossier bevat slechts één aanwijzing dat er nog andere familieleden van betrokkene in België verblijven, met name een andere paternale oom, maar hiervan maakt betrokkene zelf geen melding. Evenmin worden er stukken voorgelegd die op dit familielid betrekking hebben."*

De kritiek van verzoeker heeft hoofdzakelijk betrekking op de beoordeling van de getuigenverklaringen in het licht van zijn privéleven in België. De Raad wijst erop dat in de beslissing nergens wordt ontkend dat bindingen in het gastland eventueel kunnen ressorteren onder een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de beslissing wordt echter aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat zijn sociale bindingen dermate intens zijn *"dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen"*. Verzoeker trekt in zijn middel uit de voorgelegde getuigenissen allerhande conclusies betreffende zijn moraliteit en werkbereidheid, maar hij verliest uit het oog dat het privéleven werd opgebouwd in een precare verblijfssituatie en dat dit niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Zo *"blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken"* waardoor deze niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de getuigenverklaringen niet correct zouden zijn beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de door hem geschonden geachte beginselen. Indien er geen beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven voorhanden is, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, bestaat er, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen noodzaak om de zogeheten *'fair balance'*-toets door te voeren.

2.15. In een vierde middelonderdeel citeert verzoeker rechtsleer en rechtspraak met de bedoeling zijn standpunt te onderbouwen dat lang verblijf en integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheden zouden moeten gelden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Nochtans wordt, ook in de door verzoeker aangehaalde bronnen, telkens benadrukt dat elementen inzake lang verblijf en integratie in de regel bij de gegrondheid van de aanvraag worden beoordeeld, en niet bij de ontvankelijkheid ervan, zoals trouwens meermaals door de Raad van State bevestigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769: RvS 4 december 2014, nr. 10.493 (c)). In het Franstalig arrest van de Raad dat verzoeker in zijn middel citeert, werd vastgesteld dat louter werd verwezen naar een eerdere beslissing zodat bepaalde elementen niet werden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoeker toont minstens niet aan dat bepaalde elementen niet zouden zijn onderzocht. Uit de rechtsleer en de rechtspraak blijkt dat lang verblijf en integratie in beginnel niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, met uitzondering van zeer specifieke situaties waarbij wordt aangetoond dat het verblijf en de integratie een werkelijk obstakel vormen om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de aangevoerde elementen buiten beschouwing werden gelaten.

2.16. In zijn vijfde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling luidt als volgt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

De Raad wijst erop dat de richtlijn 2008/115/EG geen uitstaans heeft met een aanvraag om machtiging tot verblijf, maar met een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid (zie HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, ptn. 38 en 87; RvS 23 januari 2020, nr. 13.637 (c)). Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is

een louter nationale bepaling en vormt dus geen omzetting van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG zoals verzoeker wil doen uitschijnen. Het hierboven weergegeven artikel verplicht lidstaten geenszins tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, pt. 89). De Raad van State heeft dienaangaande het volgende gesteld: "*L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE a pour seul objet d'aménager une exception à l'obligation, prescrite aux États membres par l'article 6.1. de la même directive, de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE permet aux États membres de ne pas prendre à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier une décision de retour, comme le requiert l'article 6.1., mais de lui accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour*". [vrije vertaling: artikel 6.4. van richtlijn 2008/115/EG heeft als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1. van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied. Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG staat aan de lidstaten toe om ten aanzien van een derdelander in illegaal verblijf af te zien van het nemen van een terugkeerbesluit, zoals vereist door artikel 6.1., maar hem een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toelating tot verblijf te geven]. Verzoeker kan zich niet dienstig op deze bepaling beroepen aangezien de bestreden beslissing niet onder het toepassingsgebied ervan ressorteert.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG en/of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou berusten op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN